

տանք որ հարց յիշառակները որդւոց համօր պարծանք են և եթէ կը խսու տովխնիք որ Արեւելեան աշխարհի գեղցիկավայրն Հայաստան մեր հայ բենիքն է , պարտաւոր ենք անշուշտ մեր ծնազար և մեր երկրաւոր ժառան գութեան մնացրդները արոնել և ի ըստ արեւ հանել և այսպէս ներկայ և անցեալ իրարւ հետ համեմատալով՝ մեր ապագայի փայ ու զիզ տեսաւ թեամբ խորհի :

Այս երկու առջ հնախօսական ակնարիկութեան առմիւ յատկապէս կը պարտաւորենք մեր առուսարնակ տագակիցները , որ մասադրութիւն գարձնեն Միջանգի վայ : Ուսւուսն արդէն հաւխարային ակրելու վայ է , եթէ սասց է այն կարծիքը , որ Միջր զանցի մէջ փակուած հայկական հին ձեռադիրներ կան , մեր ուսւիգնակ բանադր եղաքարը պարտական են մեծ խնամքով հակել այս մասին , որ պէս զի ի չնորհն հովմոց ըլ մասնեւին աւանդութեամբ յիշուած գրաւսրա կան նախնի մնացրդները : Ով գիտէ , կարելի է որ իրաք այնպիսի ձեռագիր ներ երեւան ենին , որոնք նոր ըստ ծաւ ալեն մեր աղքի անցելցն վայ : Եթէ արդարեւ՝ այն օրինակ աւանդութիւն մի իրականութիւն սասանայ , այն ժա մանակ սիստի ստիպութիք Ենիք մուրի բռնակացր թենին աւելի գոհ լինել քան թէ այն բարեկապաշտ կար ծուած հայկական ստիպութենին , որուն համար ոսացդ թէ անսասց կա ւանդուի թէ շատ ձեռագիր մատեաներ թաղուեր են հովի մէջ , որ պէս զի օսարաց ձեռք չանցնին :

ԿԵՊԵՐԻ ԱՆՕԹՔՔ

Արագեր հռչակաւոր աստեղագէ նըր , որ յայանի է մարդկային ապկի սրամադրութեան մէջ իւր անմահ

հանձնապավ և մաթեմատիկական ու առ տեղադիտական նշանաւոր գիւտերո վը , որ մի իւր խուղարիկութիւններն աւարտելէն զինի , տակաւուին ըս թողած այն գրասեղանը , որուն փայ շարու նակ կը պարտապէր : Տետեւեալ աղսթ քը ուղղեց առ Արտուած :

“Ով Տէր իմ և Վատուած , տա կուին ըս հեռացած այս գրասեղանէս , որուն վայ խուղարիկութիւններս կու տորեցի քաղցր պարուք կը համարիմ աչքերս և ձեռքերս բարձրացնել գէ պի երկինքն և պրդիսկան . երկիւղա ծութեամբ մասաւցանել Քեզ Արար շիգ լուսոյ՝ իմ այս խոնարհական ազօտ քը : Ով գու , որ համայն բնութեան մէջ ըստ ծաւալող գերակայն ջահերովդ կը բարձրացնես մեր սիրազ և բաղձան քը մինչեւ քո աստուածային չնորհաց ըսոր , սրպէս զի՝ որ մի խապաւ յափրը տակուելով աշնարհէս , քո փառաց միշ անջնագոր ձեռաց գարձերը հիրաց մամբ վնելով : Ահա ուսարտեցի այն գիրքը , որ իմ աշխ ստանաց ստուզը կը պարունակէ և զոր յօրինելու համար ի գործ զրի բավոնութակ հանճարս , զոր պարգեւած եւ ինձ : Այս հռչա կեցի առաջի մորգիկան քո ձեռագիր ծաց մեծութիւնը , և սրորդաբար յա ռաջ բերի այն ամեն ատացրցները : Բնէ որ իմ սոհմանաւոր միտքը կարաց բրեանել յո անսահման մեծութենէն : Այս ամեն ջանիք ի գործ գրի փիլիսոփա յական ճանապարհաւ մինչեւ ձշնոր տութիւնը բարձրանալու : Ուստի եթէ ես , մեզքալ յղացած և զարդա ցած չքստի սրդո անսարդ , անարժան ինչ խռացաց քո ամենակարողութեա նըտ գէմ , զայն ցըյց ինձ , Հայր ամե-

հասկալ, որպէս զի կարենամ ջնջել իմ գրքես. Եթէ մեծամութեամբ գայ թակլեցա երբէք քո ձեռագործաց հրատավի գեղեցիութիւնը առնելով, Եթէ իմ անունն և համբաւու մեծցուացի այս գրաւոր յիշատակարանը կամ այս հայակապ արձանը կանգնելու ժամանակ, զար բարսալին քո փառառ ցը պարտական էի նուիրել. Մի, եւ թէ սպազէս է, Հայր պատագէս. Ներէ ինձ գթութեամբ և ողբանւթք և օժանդակէ ատու ածային շնորհագործ որպէս զի իմ աւարտած կործէն երբէք չարիք չը յառաջանայ մարդկութեան մէջ, այլ ընդհակառակն թող հոչակ լինի աս աստանածային փառացը և հրաւէք փրկութեն հագեցոց ։

Ընսրային բանի զարմանալի է. Մինչդեռ Կեպլերի նման հռչակաւոր աստեղագէտար հիացմանք այն խնարդ հական աղօժքը կը մասուցանէ բնութեան Վրարշնն, կան մարդիկ ես, որ բնափնտն թեան մէջ կը խորասուզին և Վրարիք թօղած ամեն զօրութիւն բնութեանը կուտան. և առաւել զարմանալին այս է, որ ոմանք եւս, բնագնենութեան այբուբենին անդամ անսեղեակ, իմաստակութիւնը իբրև բնագնենութիւն կը ճախէն և թեթիւ ամիս ցնողանիր կը պատացին, Կեպլերի համառառ աղօժքը թողլուրմն միիթարութիւն լինի բարեխոնչ մորքերուն և յանդիմանութիւն ակարամիտ իմաստակներուն։

(Ըստուակութիւն, տես թիւ 11. 1867.)

Ի՞՛.

ԽԱՐՄԱՆԵՐ ԵՒ ՊԵՐՏՈՅ ԱՅ ՊԱԿԱՎՈՒԹԵՐՆԵՐ

Բայց Բնչպէս կրնայի ես իմ վիճակը լաւացնել թէ որ աէք չըլսայի իմ անձիս, ու զանդիս պէս անօրինելու իր զի-

րայ, Բնչպէս կրնայի ասպրիւ առանց յատուկ բան մը ունենարու. Բնչ առ խորժ կրնայի ունենալ ովասր տրածելու, երկիր մշակելու երբ ուրիշներն անոնց պատու զը ինձմէ յափշտակէին և Բնչպէս ընկերութեան մը մէջ սիրով կրնայի կենալ թէ որ յարդ ու պատրիմը չունենայի. Ժարմինը իմն է ու կարսային իմն են, պատրիւն իմն է, և այս է որ կ'ըստի իրառուն սփականուն նեան, և ամենուն պարտին է ունեցածնն ըստ գարծածել և միջարկել յայլ վնյու։

Ի՞՛.

Այսպիսականութիւն ի վէրայ նարմայ. — Աւ, բեմ ոչ որ զիս կրնայ սսիպէլ որ ընկերեն հաճացիցը համեմատ ծառացրութիւն մը ընդդէմ կամացս եւ տուժիւք հանդերձ. գարձեալ ոչ որ կրնայ անսպասձառ աեղ զիս բռնել փակել. կամ մարմնոց վիսաս մը հառցնել, և ոչ լսան իրեն հաճացիցն եւ գիւրութեանը համար անբան անսպասնի մը պէս ծառացեցնել. Միթէ Վրաւուած զամենինիս ալ հաւասար չը ստեղծած. Բայց ես մարմնոց վնայ ունեցած իշխանութեամբս կը զեղծանիմ. Թէ որ առաջութեանն ե կենացս վիսասկոր բաներ ընեմ, գիւռնալվ որ աս իրաւունքը ինձի արտած է միայն իմ և աւրիշներուն բարւոյն համար։

Ի՞՛.

Այսպեսականութիւն ի վէրայ դադույ. — Եթէ մէկը յարդի ու մեծարելի է ուրիշներուն առջեւ, անով իմաս շատ հաճացիք և իրական օգուաներ կրնայ ձեռք ձգել. Եթէ գուն ուրիշը զրապարաւս, զիացիր որ գաղ ես ու կը յափշտակես իր հանդիսան ու վաստակը. Քու պատրիւգ մասածէ իշէ որ բը նութեամբ ամենուն հաւասար ես.